

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ

P E T R B R O Ž O V S K Ý

že tě mám plnou hlavu.“ Ztichl jsem a naprázdno polkl.

„To je fér,“ řekla Ráda a hodila nedokouřené cigáro, ze kterého sotva třikrát potáhla, přes palubu. Vypadala zamyšleně. Slezla ze skříňky a došla až ke mně. „Taky v tom mám trochu bordel, jestli tě to uklidní. Zažila jsem si svoje a řekla jsem si, že už žádnýho chlapa do svého života nepustím. Ale ty se prostě nasereš, kam můžeš, vid’?“ řekla a políbila mě. Pak se odtáhla a podívala se mi do očí. „Promluvíme si o tom v Plzni. Vymyslím, jak to rozčísnout, ať si s tím nemusíš lámat tu svoji dutou hlavičku, jo?“ a s potměšilým úsměvem zmizela v útrobách společenského sálu. Zapnul jsem si poklopec a vyrazil za ní.

* * *

Vmísil jsem se do davu asi tří stovek hostů a přepnul rádio zpět do režimu konverzace. Uzmul jsem sklenku vína a začal pohledem pročesávat sál. Po Wipplingerovi ani stopy. Po dezřelých lidech tu sice bylo dost, ale vzhledem k tomu, že šlo o politický večírek, to nebylo nic divného. Napil jsem se a setkal se pohledem s Rádou. Byla rozcuchaná a působila dojmem, jako by si právě zašukala na lodi. Tahle mise se mi začínala líbit.

„Kontakt! Je jich tu pět, jsme pod palbou!“ zahulákala Týna náhle v mém sluchátku. Tolik k příjemné misi.

„Jdeme vám pomoci,“ oznámil jsem.

„Ne!“ zamítl autoritativně Chomáč. „Vy pohlíďte ministra a velvyslance, ti jsou Ví Aj Pí.“

Měl pravdu, tak jsem ani nebyl uražený, že nerespektuje mé rozkazy. „Slívo, Tatranko, je to na vás,“ předal jsem instrukce dál a čekal na potvrzení. „Slívo, Tatranko, běžte nahoru, slyšíte? Přijem.“

Ticho ve vysílačce začínalo být skoro strašidelné.

„Hlídej ministra!“ houkl jsem směrem k Rádě a vyběhl ze sálu ven. Bral jsem schody dolů po třech a přitom hulákal do vysílačky: „Tatranka a Slíva nejsou na příjmu, běžim to prověřit, zvládnete to, Chomáči?“

„Potvrzuji,“ zabručel úsečně voják a já rozrazil dveře, které vedly kamsi do útrob lodi. Vytáhl jsem Norinco NP22, čínskou vykradačku stejnojmenné zbraně od Sig Sauera. Snažil jsem se být zároveň tichý i rychlý a ani jedno se mi nedařilo úplně stoprocentně. Jen díky tomu, že jsem neběžel úplně sprintem, jsem za ohybem chodby nezakopl o mrtvého Slívu.

Tři rány v hrudníku ještě krvácely, ale po tepu už nebylo ani památky a Slívovy oči vy-

třeštěně pozorovaly chodbu. Rozběhl jsem se ke strojovně.

* * *

Dva chlapi, kteří právě připoutávali omráčenou Tatranku k nějakému potrubí, se otočili za zvukem padajícího těla. Vřítel jsem se totiž do dveří tak rychle, že jsem v podstatě skočil tomu třetímu do náruče. Využil jsem kinetické energie, drapl ho za hlavu, jako by to byla kláda, co se chystám odnést na rameni, a celou vahou se opřel směrem proti páteři. Bylo to poprvé v celé mé kariéře sériového likvidátora problémů, kdy jsem někoho zabil tak divným způsobem. Vypadal, jako by zaklonil hlavu téměř o 180 stupňů a tělo se s nechutnou sérií mlasknutí a křupnutí svezlo na podlahu.

Pánové zdvihli zbraně mým směrem, ale když mě někdo opravdu nasere, střílím fakt přesně. A koho by nenasralo, když mu někdo zabíjí kolegy, notabene pět minut po tom, co si fakt pěkně zašukal na parníku? Dvě puf puf se usadila zhruba do prostoru mezi očima obou teroristů.

V tu chvíli přede mnou svět explodoval. Měl jsem pocit, že se mi lebka rozskočila vedví, a vzhledem k tomu, že mě přes ni čtvrtý maník,

schovávající se za dveřmi, švácnul nějakou ocelovou tyčí, to bylo dost dobře možné. Spadl jsem na záda. Druhá rána mi mířila doprostřed obličeje. Zdvihl jsem v obraně ruce a tyč tvrdě dopadla na moji ortézu. Díky tomu jsem nepřišel i ke zlomené končetině, ačkoliv rána rozvibrovala celou moji kostru jako vibrátor na školním výletě dívčího církevního gymnázia.

„Jděte už do prdele, čůráci kanadský,“ poprosil jsem útočníka slušně o spolupráci a podrazil mu nohy.

Zatímco se plácal na zemi, já se snažil zorientovat, kde mám norinco. V místnosti ale byla tma jako v prdeli a rozmazané vidění mi v hledání nepomáhalo. Asi jsem měl otřes mozku. Hrábl jsem po něčem, co z výšky vypadalo jako moje pistole, ale byla to nějaká prádelní šňůra nebo co.

Zaregistroval jsem pohyb a instinktivně uhnul, což způsobilo, že mě nůž jen pořezal nad loktem, místo aby se mi uhnízdil v hrudníku. Frajer byl totiž zase na nohách a zrovna si ve strojovně hrál na GTA San Vancouveras s nějakým žabikuchem. Měl jsem toho právě dost. Zabiju ho prádelní šňůrou jako nějaký zvrácený produkt geneticky modifikovaného, přesto smyslného spojení Jamese Bonda a MacGyvera.

Druhou ránu jsem vykryl klubkem provazu, třetí ránu ortézou a čtvrtou už jsem distribuoval sám kopem mezi nohy. Útočník ji očividně zaregistroval, protože mu do očí vyhrkly slzy. Hodil jsem mu provaz kolem krku a udělal s koncem lana v každé ruce piruetu, abych stáhl smyčku. Zvedl ruku s nožem, aby svá pouta přerezal, na což jsem čekal, a druhou smyčkou jsem mu ruku přišpendlil ke krku. Namotal jsem jeden volný konec na loket, abych provaz utáhl, a s potěšením sledoval, jak je v prdeli. Nohou jsem nadzdvihl mříž pokrývající podlahu a odkryl tak servisní šachtu, dobré čtyři metry hlubokou. Volný konec provazu jsem obtočil kolem zábradlí a pak jsem toho blbce shodil do šachty. Jeho krční páteř praskla dřív než provaz.

Dneska jsem ve formě!

Tatranka měla na hlavě krev. S otřesem mozku se otřes mozku vyšetřuje blbě, takže jsem místo toho informoval zbytek o tom, co vím: „Mrtvola všem, Slíva je mrtvej. Tatranka v bezvědomí, ale žije. Musíme okamžitě evakuovat loď.“

„Cože? Co se děje?“ zeptala se trochu panicky Týna.

Úkosem jsem pohlédl na velikou věc v rohu místnosti. Odpočet se právě ze sedmi minut

přehoupl na šest padesát devět. „Wipplinger je kokot. Ty nálože jsou tady.“

* * *

Tatranky ruka už byla částečně připoutaná policejními pouty k lodi. Náramky nebyly dovéřené úplně, ale jen tak se stáhnout nedaly. No, co naplat. Zatlačil jsem. Tatrančina záprstní kost praskla a kamarádka velmi rychle přišla k sobě, aby mohla začít rvát.

„Drž hubu, prosím tebe, musím přemejšlet,“ zacpal jsem jí pusu. Těkala očima po okolí a snažila se zorientovat v situaci.

„Rádo, jak jsme na tom s evakuací?“ Jako bych se na nic nezeptal, všude kolem mě se spustil alarm a rozblikalo poplašné oranžové světlo.

„Jde to pomalu!“ zakřičela zrzka.

Zdvihl jsem Lenku ze země a pořádně si prohlédl nálož. Nevypadalo to, že by měla tlačítko na okamžitou deaktivaci. Měli jsme vzít Sirku, sakra práce, výbušniny byly jeho parketa.

„To je centrálně řízený, někde tu bude těch náloží víc a jedna z nich bude mít vysílač, kterým se to dá vypnout,“ oznámila Tatranka.

„Nemáme čas hledat vypínač, máme šest minut a osm vteřin,“ namítl jsem a vyrazil s ní ke dveřím.

Když jsme stoupali po schodech nahoru, rozezvučelo se moje sluchátko, teď již pravou, nefalšovanou Týninou bezradností. „Kubo, úplně nahore je asi deset lidí připoutanejších k lodi, nemůžeme je odvést!“

„Urvěte to, zlomte jim zápěstí, rozbijte to něčím. Když to nepujde jinak, uřežte jim ruce,“ zakřičel jsem a dál stoupal na palubu. Kvůli Tatrančinu zranění to šlo zoufale pomalým tempem.

„Negativní, plukovníku. Tyhle odsud nedostanem,“ hlásil Chomáč.

„Do zkurvený prdele dneska už!“ zařval jsem na celé schodiště. „Dobře, najděte tu posranou hlavní nálož. Za pět minut a něco to tu bouchne. Jestli ji nenajdeme do čtyř minut, okamžitě opustíte loď, to je rozkaz, jasný?!“

Vylezli jsme s Tatrancem na palubu, celý pomlácení a od krve, a jeden z členů ministry ochranky na mě namířil zbraň. Vypadal vystresovaný.

„Bažant! Bažant, kurva!“ zahulákal jsem a zvedl ruce.

Muž se zatvářil zaraženě.

„Koroptev,“ opravila mě Lenka a podívala se na mě, jako by si až teď uvědomila, že jsem idiot. „Jsme od tajné služby. Ministr musí okamžitě z lodi. Ale jakože hned,“ zaúkolovala bez-

pečáka. Ten přikývl a překvapivě se bez keců vydal dělat svoji práci.

„Hej, vy,“ houkl jsem anglicky na kolem bloudícího námořníka. „Za ani ne pět minut to tu vyletí do vzduchu. Shodte všechny čluny, vesty i kruhy do vody a ať lidi skočí přes palubu! Není čas, jasný?“

Muž otevřel pusu a pak zhodnotil situaci: „To jsme pěkně v prdeli!“ a rozběhl se vyřvávat instrukce do davu.

„Tos vystih, kámo, tos vystih,“ zabručel jsem česky a začal prohledávat loď.

* * *

„Mám ji,“ zahlásila Ráda. „Taneční sál.“ Rozběhl jsem se ke středu lodi. Ze zádi se zatím ozývala střelba. Ignoroval jsem ji a běžel dál.

Nálož se skrývala ve stolech a do detonace zbývaly slabé dvě minuty. Tatranka zaklekla k výbušnině a začala ji popisovat Sirkovi do vysílačky. Mezitím se do dveří přiřítily i Chomáč s Kristýnou. Trvalo mi asi vteřinu je poznat, zase se mi rozostřovalo vidění a chtělo se mi zvracet. Rozhodně jsem měl otřes mozku.

„Sitrep?“ požadoval Chomáč po vojensku informace o vývoji situace, ale v tu chvíli po nás začal někdo střílet. Padli jsme za stoly a já se

snažil nechat svůj otřesený mozek zpracovat příval informací. Vyhlédl jsem a uviděl dvojité nasraného Wipplingera, prchajícího ze zádi, kde se zřejmě neúspěšně pokusil zabít ministra, který už se dávno cachtal ve vodě.

Oba Wipplingerové začali pálit, tak jsem vystřelil po tom prostředním z nich. Nějak uhnul. Mizernej otřes mozku!

Tatranka se dál snažila deaktivovat nálož, zatímco Chomáč si stoupl a za konstantní palby se rozběhl k Wipplingerovi. Ten dostal dvě rány někam do ramene a hrudníku a sekl sebou o zem. Nehodlal se ovšem smířit s tím, že by prohrál. Granát, který vylovil odněkud z kabátu, se dokutálel do středu místnosti.

Mé ranou do hlavy narušené vnímání, vlna adrenalinu a dostavující se vyčerpání dost možná pozměnily to, jak jsem ty mikrookamžiky do výbuchu vnímal, ale přísahal bych, že se Chomáč usmíval, když na granát skákal, aby ho zalehl.

Výbuch rozmetal jeho tělo na kusy.

* * *

Mně ani Tatrance se nic nestalo, ale Kristýnu i Rádu výbuch odhodil na stěnu a obě byly v bezvědomí. Nicméně žily a jinak vypadaly

v pořádku. Podíval jsem se na odpočet. Čtyřicet osm vteřin. Hodil jsem si bezvládné holky přes rameno a otočil se k Tatrance.

„Vymrdej se na to, mizíme. To je rozkaz!“ vrískal jsem jako smyslů zbavený.

„Už to skoro mám, drž hubu!“ odbyla mě. Doběhl jsem k okraji lodi a blondýnu i zrzku bez cavyků hodil přes palubu.

„Rasty, hodil jsem holky přes levobok. Jsou v bezvědomí, hned je vylovte!“ zavelel jsem a rozběhl se zpátky. Zastavil jsem se ve dveřích do sálu a sledoval Tatrančinu práci.

„Lenko, utíkej, do píči!“ přeskočil mi hlas zoufale, ale ona pečlivě vytáhla nějaký drátek a zapojila ho jinam. Pak se nedočkavě podívala na budík nálože. Šestka se změnila na pětku. Otočila se ke mně se zdrceným výrazem ve tváři.

„Promiň,“ špitla a z pětky se stala čtyřka. Ach bože, ono se jí to nepovedlo.

Tohle finální zjištění mě přikovalo na místě, zatímco se na hodinách objevila trojka. Došlo mi, že k ní nestihnu doběhnout. Ve skutečnosti nestihnu ani utéct. Nestihnu vůbec nic. Třeštil jsem na ni dál oči a nebyl schopen pohybu nebo slova. Trojku vystřídala dvojka.

Lenka se na mě naposledy usmála. „Kubo,“ zašeptala, když dvojka přeblikla na jedničku, „milu...“

Svět se změnil v ohnivé peklo. Jako ve zpomaleném filmu jsem sledoval, jak ji pohltily plameny a rázová vlna roztrhla její tělo. O pár milisekund později se mi někam do hrudi zaryly střepiny a výbuch mě prohodil dřevěnou stěnou.

Oceán se nade mnou zavřel a pak už bylo jen ticho.

* * *

Petr Brožovský
Tanec papírových draků

Ilustrace na obálce Žaneta Kortusová.
Obálku navrhl Lukáš Tuma.
Edice Fantastická Epoque, 129. svazek.
Edici řídí Václav Kotrman.
Redakce Pavlína Kajnarová.
Vydalo Nakladatelství Epoque s. r. o.,
Kaprova 12, 110 00 Praha 1,
v roce 2025 jako svou 1035. publikaci.
Druhé vydání, 400 stran.
Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.
Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat s 25% slevou přímo u nás:
v e-shopu na adrese: **www.epocha.cz**,
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz**,
písemně na adrese: **Kaprova 12/40, 110 00 Praha 1 – Staré Město**,
nebo telefonicky na čísle: **737 195 997**.

facebook.com/nakladatelstvi.epocha

facebook.com/fantastickaepocha